Sorin Coadă

În tren

În tren: politică şi discuţii cazone la cea mai ieftină sticlă de tărie şi somnul drumului dilatându-se pe măsură ce ţinta călătoriei se apropia. Compartimentele se transformară într-un strâmt ring de dans, străinii deveneau prieteni, iar femeile chiuiau, tocmai când unul vomita pe fereastră, împroşcându-i pe cei din apropiere.

Ţăcănit groaznic în geam cu o monedă. Tresări prompt. Era supremul ei reflex la singurul zgomot ce nu devenise banal de când era taxatoare pe un autobuz de provincie.

În compartiment, privirile iscoditoare ale călătorilor o îndemnau să tragă perdeaua. Unul din nuntaşi o chema pe culoar. Rămase pironită. Îl mai văzuse odată. Era chiar militarul din oglinzile babei Lungă.

Parcă stăteau de vorbă de o eternitate. Nu crezuse niciodată în asemenea prostii. Chestii de astea şi… Chiar îi uitase numele; era prea obosită să-şi repete un nume nemaiauzit. O fascina numai cu veselia lui potolită, poate prefăcută. O controla şi o impulsiona fără să ciocnească paharele de plastic, destupă altă sticlă de vin, aprobând chiotele răzleţe cu o rătăcire a privirii peste dezlănţuirea din compartimente. Mergeau la aceiaşi nuntă; se vor vedea acolo, poate vor dansa… Îi persista în minte doar urma numelui nemaiîntâlnit pentru căpşorul ei de fată abia ieşită în lume.

Ce-şi vor spune mai târziu? Nu i se putea opune, chiar dacă el o mâna încet spre vagonul restaurant, fără să aştepte răspunsul.

— Îmi pare teribil de rău!

Iritat, cu pachetul neobişnuit în mână, Jintaru se pregătea să coboare. Nu erau decât la mijlocul drumului.

De ce să-i pară rău? Se aşteptase ca el să faciliteze despărţirea sa de Măndiţa în interes propriu. Că nu mergea să retrăiască, în câteva zile, vara povestită în cuvinte nostalgice de Druţu.

Dorind să pară cel puţin resemnat, reuşi să zâmbească aprobator şi să întrebe cât e ceasul. Până la oprirea trenului, nu-şi putu şterge zâmbetul stupid, iar Jintaru nu îndrăzni să lase valiza din mână. Tăcerea lor îi atrăgea pe nuntaşi să-i cinstească, dar ei refuzară, grăbind cu gândul apropierea staţiei.

— Spune-mi, tu nu râzi niciodată?

Nu reuşea să fie cochetă, nu făcea acele grimase studiate în

oglindă, deşi n-ar fi vrut să pară rece la încercările lui de a o fermeca. Doar când el tăcu, şi serios, lăsă capul în pământ, izbucni într-un râs nervos şi vărsă puţin din cafea.

— Pe cât e de scump la vedere, pe-atât e de molipsitor râsul tău, spuse el ştergându-i lacrimile tristeţii sale izbucnită din veselia forţată.

Devenea prea familiar; nu reuşea să-l îndepărteze, riscând să rămână fără fard.

Continuă să râdă nefiresc deranjându-i vizibil pe cei doi taciturni. Când îşi potoli voluptuoasa tresăltare a pieptului, îi dictă un număr de telefon. Îl urmări notând jurnalistic pe ultima pagină a buletinului, alături de câteva autografe scâlciate. Găsiră două locuri libere.

În compartimentul fără lumină, îi acceptă mâna fără să asculte predica religioasă a unui bărbat răguşit. N-au putut zăbovi; locurile erau deja ocupate de un cuplu de tineri şi, mergând spre compartimentul nuntaşilor, se împiedicară de un beţiv întins pe jos. În spaţiul dintre vagoane îl aşteptă să închidă uşa dintre vagoane, dar… Dispăruse! îl căută în toate vagoanele până la restaurant. Nimic! Trenul opri brusc; coborî pe peron, îl căută prin mulţime până în dreptul vagonului nuntaşilor, unde cei doi idioţi parcă se despărţeau pentru totdeauna şi nu aveau să-şi spună nimic.

În sfârşit, Jintaru lăsă valiza jos şi-i întinse mâna eliberată de povara unei jumătăţi din drumul dintre cele două staţii. O scurtă strângere de mână şi Druţu urcă în vagon. De lângă ea, îl privi pe Jintaru până trenul lăsă nevăzută gara inundată de lumina alburie a tuburilor fluorescente, apoi îi ceru o ţigară.

— Nu fumez, zise ea şi merse să caute un loc liniştit unde să gândească pe întuneric şi să aştepte ca zgomotul obraznic al monedei în geamul securizat al compartimentului s-o tulbure iarăşi.

Sala de aşteptare…

Bănci mari de lemn şi ceasul aurolacilor ticăind cu încetineala ţesutului pânzei de pescuit.

Găsi un loc, sorbi o gură rece de cafea din sticluţa de medicamente şi răsfoi nehotărât o carte. Pierduse gustul orelor de aşteptare în noapte, de luptă cu demonii somnului şi de aromeală furată. Mesteca zaţul fără să fie amuzat de vechea glumă a aurolacilor care schimbau ora la ceasul mare de perete. Glumă pentru somnoroşi.

Semnalul trenului: pleca.

— Măi oameni buni! Măi, care aveţ de mers cu trenu' acu'? Pleacă trenu' oameni buni, sculaţ!

— N-ai treabă, hodorogitule? Lasă lumea să doarmă!

Cerşetorii bătrâni râdeau cu sticlele de tărie şi baba lor care le făcuse mâncare într-un vagon de marfă părăsit. Erau înghesuiţi într-un colţ al sălii, pe jos, ca în propriul dormitor.

Plasa de pescuit se lungea văzând cu ochii. Ţesătorul număra mereu rândurile de ochi prinzând în ele lumina leneşă a unor becuri golaşe.

Un tânăr murdar căzu din somn într-o criză de epilepsie. Aurolacii cu burţile goale fugiră afară să nu-l vadă murind. Alţii se apropiară tăcuţi, cu mâinile la spate, urmărindu-i zvârcolirile. Când intrară controlorii, tânărul dormea lângă bancă, respirând greu. Un pantof proaspăt lustruit îi şterse umărul.

— Hai, scularea! Ce-i aici, azil ori hotel?

Aurolacii se făcură nevăzuţi printre bănci, apoi tropăiră scurt pe scări. Ţesătorul îşi scărpină bine ţeasta pleşuvă cu suveica înainte să scoată banii.

Târziu, când copiii se întorceau temători, ţinând ascunse pungile cu aurolac în mâneci, un bătrân cu medalii povesti, pe scurt, războiul unui interlocutor imaginar.

Era pe o pajişte albastră, ca-n vis…

Se trezi cu ochii la ceas. O cerşetoare cu faţa ascunsă amesteca melodiile a doua colinde cu acordurile unor cântece lăutăreşti.

Aceiaşi amorţire şi curiozitatea prostească a celor care păreau a fi condamnaţi la aşteptare. Împietriţi, aşteptau, răsuceau doar capetele s-o vadă umblând cu jumătatea de minge întinsă. Comentă nedesluşit pe lângă bătrâni şi se aşeză lângă ei să bea ceva.

— Aş bea să stau în cap! Am vrut să mă omor. Încă mai am pansamentul. Degeaba trăieşti fără muzică şi votcă! Întingând căuşele de pâine neagră în tigaia babei, ei mişcau capetele fără înţeles…

— Dă-te mai încolo, rotofeiule, zise ea, aşezându-se lângă Druţu. Îşi aşeză nervos capetele baticului să nu-i părăsească bărbia, îl întrebă într-o doară dacă nu are ceva bani de prisos şi privi lung la paloarea tânărului epileptic care dormea înghiţindu-şi frecvent saliva până o luă somnul.

Liniştea ei îl înfioră; îşi privi mâinile. De ce să se întoarcă acasă? Frigul îl făcea să se simtă iarăşi copil, acelaşi copil cu mâinile aproape

degerate. Atunci, cu mâinile într-un morman de cărămizi îngheţate, privea ninsoarea. Își imagina femeile din casă învelind umplutura sarmalelor în foi de viţă și mușcând cozile sărate. Pe masă odihneau grămezile mari de orez ales şi o sticlă cu vin roşu, de casă. Cât îi era frig, se simţea mereu singur. Acele amorţelii îi străpungeau ca şi acum mâinile. Uitase ce trebuia să demonstreze moartea sa. Acum, cea mai copilăroasă idee i se părea aceea de a muri pentru a fi singur şi a cuprinde întreaga lume prin cucerirea întunericului propriului abis.

Da, uitase de credinţele naive ale copilăriei cât stătuse cu Măndiţa. Discutau orice subiect, nu şi despre copilăria lui.

Cât despre trecutul ei… Mai văzuse vreodată ochi de un măsliniu-ascuns precum cei ai cerşetoarei? Cu-n copil în braţe, ar fi câștigat mai mult. El? El era un zănatec fără ambiţie. Nici iubirea n-o dorea cu ardoare; trebuia să vină de la sine. Ar trebui să poarte doliul întrerupt pentru Imdiola. Iarăşi vedeniile lugubre ale trecutului… Melodiile calme ale somnului îl copleşeau cu glasul cerşetoarei şi cu chipul primei iubite, renăscut în zgura memoriei.